

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות וארא - בא תשפ"ה • עלון מס' 156

השגחה שבועית

'איש מצליח' בבית החולים בארה"ב

יהודי מארץ הקודש יושב בארצות הברית, בבית חולים, ליד המיטה של הילדה שלו כבר חשבו שגמרו עם העניין והילדה נרפאה, אבל המחלה חזרה שוב, ועימה כל הטלטולים והגלות אל מעבר לים. בית החולים ממוקם אי שם, במרחק של שעה וחצי נסיעה מהקהילה היהודית הקרובה ביותר, לייקווד.

אנשי הקהילה נותנים לו שם אירוח והרגשה טובה עד היכן שידם מגעת, אבל עדיין... הוא רחוק מהבית ומהמשפחה שלו, רחוק מישוב יהודי, רחוק מסדר יום נורמלי, יושב ליד ילדתו המיוסרת ומייחל להחלמתה. אני מדבר איתו בטלפון, והוא נשמע הבן אדם הכי נחמד בעולם. מזכיר ווארט ועוד אחד, מתבדח, ונשמע כמו מישור שהחיים מאירים לו פנים. אני שואל אותו, "איך אתה מתמודד ככה? מה נותן לך את הכוח להיות כל כך שמח?"

הוא עונה לי, "אתה זוכר את יוסף הצדיק? התורה אומרת עליו שהיה 'איש מצליח'. אני שואל אותך, מה זה מצליח? בוא נדמיין את זה, מה נחשב הצלחה ברוחניות, הצלחה בלימוד, סיום השי"ס, יסוד מוסדות לתורה ולתפילה, אולי הוא ראש ישיבה או משפיע גדול, אולי הוא זכה לברר איזו סוגיה לעומק והוציא ספר.

יכולה גם להיות הצלחה גשמית. זה להיות איש עסקים גדול, לגור בדירה משלי, או לרכוש כמה וכמה דירות, לעמוד בראש חברה שגורפת מיליונים, או אפילו רק להצליח לסגור את החודש ולהשאיר קצת לחסכון. נכון שלזה בני אדם קוראים הצלחה? אבל כשיוסף הצדיק היה בשיא המעלה הרוחנית ולמד עם אבא שלו, לא קוראים לו 'איש מצליח'. כשהוא היה בשיא המעלה הגשמית - משנה למלך, לא קוראים לו כך. מתי הוא קיבל את התואר המוצלח הזה? אחרי שפוטטיר קנה אותו לעבד, אז, בשפל המצב, רחוק מהמשפחה, נתון לניסיונות קשים, בלי לראות כל צורה יהודית, כתוב 'יוהי יוסף איש מצליח'. לעבד אין לו שום דעה עצמית. הוא משועבד לאדונו, זה המצב הכי גרוע ששייך להיות, אבל הוא 'מצליח' כי ה' איתו. הוא לא מסיר את בטחונו ממנו, וכל הזמן מתפלל ומקווה אליו. זה נקרא הצלחה. זה נקרא איש מצליח.

אז תגיד אתה, נכון שאני רחוק מכל מה שהייתי רגיל, אבל ה' איתי! אז אפשר שאני לא אשבח?

שבת שלום ומבורך פניחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

הגעת ליעד!

אין שום בעיה לעבוד באותו מקום חמישים שנה, אבל גם מי שמקבל משכורת קבועה על עבודה שגרתית עלול ליפול ברשת שטמן לו היצר, ולחשוב שבכוח התמדתו או המקום שבו הוא שכיר, באה לו הפרנסה. ולא היא: רק הזן את העולם כולו הוא זן ומפרנס אותו ואת ביתו, ואת זאת יש להדגיש!

אז, מה אומרים כשחוזרים הביתה עם המשכורת ביד, וכשרואים שנכנס כסף לחשבון הבנק? מודים לאבא הטוב שבשמיים!!! שמחים במתנת חינם. וכאשר אבא בא הביתה עם השפע שקיבל מימד המלאה, הפתוחה והרחבה של הבורא, הוא מספר את ההשתלשלות: איך השי"ת נתן לו רעיון, ואיך הפגיש אותו עם האנשים הנכונים, ואיך בהשגחה פרטית הזדמן לו להיות בדיוק במקום ההוא, ולהישמע לאזהרתו של מישור שרוצה בטובתו... הוא מודה, מהלל ומשבח לבורא כל עולמים, ומספר איך ה' הליבש את ההשגחה הפרטית על הסיבות כאן בעולם. כל הזמן זוכר הוא, כי ה' לבדו עושה לכל המעשים, והכול לטובה.

תשעים ותשעה אחוזים מהדיבורים שלו, הם דיבורים של הודיה לה' ושבח וברכה, ורק באחוז אחד הוא מתאר את החלק שלו בעניין, שגם הוא היה רק בחמלת ה' עליו. דיבורים כאלו פועלים את הפעולה הרצויה, וכאשר הממון כבר מגיע לידי של הפועל, זה מחזק עוד יותר את האמונה. כמו שמדריך רבינו: **אך יודה הבורא אשר הטריפו אחר יגיעתו, ולא שם עצמו וטרחו לדיק.**

ברוך ה', לא עבדת חינם, וההשתדלות הניבה את הרווח הרצוי. איזו תחושה טובה יש כאן! הודו לו ברכו שמו! תודה לה' על הסיפוק והשמחה שבעמל, על שנתן את האפשרות לפעול באופן שרואים שיש שכל לפעולה; כל זה, אינו אלא חסד ה'! זו ההסתכלות של מי שנאמן להדרכתו של רבינו, וזו הדרך לחזק את הבטחון לקראת ההתעסקות בהשתדלות של החודש הבא עלינו לטובה ולברכה. **הרחמן הוא פרנסנו ברווח ובכבוד.**

(מתוך שיעור 95 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיוג ישר 02-3011904)

בקשו רחמים מרובים עבור האבך ר' יצחק בן פשא {קלצקין} י"ו קו לחלוקת פרקי תהילים ולקבלות טובות: 077-4822963

זהו זה. הגענו לישורת האחרונה. כמה ניסיונות עומדים מאחורינו, ובסייעתא דשמיא צלחנו אותם בהצלחה: חיפשנו מקור פרנסה לפי הדרכתו של רבינו, והגענו לעסוק רק בעבודה שמתאימה לכוחות הגוף והנפש, ומותאמת לחוקי התורה הקדושה; ובעת ההשתדלות זכרנו, כי אנו רק משלמים מס, עושים את המוטל עלינו, ובעצם אין ההשתדלות מועילה אלא גזירה היא, והכול מאיתו יתברך, ורק הוא נותן לנו כוח לעשות חיל. והנה, מתברר כי מהלך הפעולות הניב תוצאה טובה. המלאכה הצליחה, והמשכורת נכנסה. הכסף הגיע! מה עכשיו? איך עלינו להרגיש? מהי ההדרכה של רבינו?

לא לחינם נקרא הספר 'חובות הלבבות'. בשלב הזה, לא נראה כל הבדל במעשים של בני האדם. כאן השאלה היא, איפה הראש נמצא. איפה הלב מונח, איזה חלק בתהליך אנחנו משבחים, וכיצד אנו לומדים לקח להבא. אומר לנו רבינו בחלק הראשון בפרק הרביעי: **ראוי לו שלא יבטח על הסיבה ההיא, וישמח בה, ויוסיף להחזיק בה, ויטה לבו אליה.**

יש אנשים שכשרואים שהשקעתם הצליחה, הם נרגשים ונדהמים, ואז מגופפים במהלך המבויק שהגנו. אדם בא הביתה, ומתאר איך עשיתי ובירתי וחוקרתי, ולא נתתי לזה ליפול, ולמדתי משגיאות של אחרים, ולא התפתיתי לשרלטנים, והקשבתי רק לאנשי מקצוע, ולא לסתם אנשי מקצוע, אלא לכאלו שחושבים מחוץ לקופסה, והצלחתי לכוון בדיוק לזמן שהשוק בשפל ולקנות את הסחורה במחיר הזול, ואחר כך אורתית סבלנות וחיכיתי בדיוק כמה זמן שהיה צריך, וברגע הנכון הצעתי את הסחורה למכירה, או את המוצר להשקה... ובמשך שעה שלמה הוא מדבר ומשבח את פעולותיו, כמה יפה וכמה מוצלח המהלך שלו, וכמובן, כמו יהודי שקיבל חינוך טוב, בסוף הוא לא שוכח לומר: וברוך ה' הרווחתי כהנה וככה...

ובכן, תשעים ותשעה אחוזים מהדיבורים עוסקים בשבח ההשתדלות, ורק באחוז אחד הוא מזכיר את הבורא יתברך. שיח כזה גורם לו **שייחלש בטחונו באלוקיו.**

רבינו מדגיש נקודה נוספת: כשאדם משבח הרבה את השתדלותו הגשמית, יש בזה חיסרון, כי הוא יוסיף להחזיק בה, ויתאמץ להמשיך ולעשות את אותן הפעולות ולהיות באותו מקום עבודה, גם כאשר זה כבר לא יתאים לו, אמנם,

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28

מדרום אפריקה 87-551-8521 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

שידוך בינלאומי

מספר יהודי מהר נוף: נסענו לאנגליה כדי להשתתף בשמחה משפחתית. בחזור היינו אמורים לטוס להולנד בדרכנו לארץ, משכך, שכרנו רכב ויצאנו להולנד, לשדה התעופה. אך הפסדנו את הטיסה. גילינו, שהולנד טובה בשבילנו כתחנת מעבר, אך לא כמקום לשהות שהיא מעבר לכמה שעות. לא ידענו היכן להתאכסן ומה לעשות. היה זה יום שישי, וממש דאגנו מה יהיה. יהודי טוב שפגשנו, נתן לנו עצה טובה: לנסוע לבלגיה, לפשווארסק, שם יש בית הכנסת אורחים גדול וכבד. יקבלו אותנו בשמחה, ויארחו אותנו ביד רחבה. רעיון אחר לא היה לנו, ואנו המשכנו במסע של עוד כמה שעות, וחצינו את הגבול לבלגיה. ידעתי שניאלץ ליהנות ממתנת בשר ודם, וחשבת, שלפחות אקנה פירות לכבוד שבת קודש. הגענו לאנטוורפן, וחיפשנו יהודים. איפה הכי נגיש למצוא יהודים? - ליד המקווה.

נעצרנו שם, ומחלון הרכב קראתי לעבר יהודי, וביקשתי שיראה לי איפה אפשר לקנות פירות.

"פירות?" הוא שאל וענה מיד, "כאן לא תוכלו למצוא, כי החנויות של היהודים סגורות כעת. אם תרצו, אראה לכם איפה החנויות של הגויים."

רצינו. הוא הצטרף אלינו לרכב, וכיוון אותנו לשוק. בינתיים שוחחנו, וגילינו שהיהודי הנחמד הזה הוא בחור בן שלושים ושש, המצפה לזיווג.

"יום אחד", כך הוא סיפר לי, "נכנסתי לבית מדרש, והגמרא נפתחה לי במסכת סוטה, במילים: 'בת פלוני לפלוני, דירה פלונית לפלוני'. החלטתי להשתמש בגמרא זו בתפילת העמידה, ומאז אני מתפלל: 'ריבנו של עולם, כתבת בתורתך בת פלוני לפלוני, ואני מאמין באמונה שלמה שאתה הולך להמציא לי את זיווגי!'".

רעייתי, שהקשיבה לשיחה כל העת, החליטה שברגע שתשים לב למישהי מתאימה, היא תציע לה את הבחור הזה, שהוא נעים הליכות ולומד בהתמדה.

הגענו לבית הכנסת אורחים, ואז חשבנו שכל הטלטול היה שווה, כדי שנוכה לראות איזו אהבת ישראל, איזה אירוח, איזו הרחבה, איזו תחושה טובה, איזה כבוד שבת... זו הייתה הרגשה נפלאה, אחרי כל הטלטולים להיות בין יהודים, ועוד כאלו שמקבלים ומארחים מכל הלב.

במשך השבת ערכנו היכרות עם כמה משפחות שנקלעו לאותו בית הכנסת אורחים. ביניהן הייתה משפחה מצרפת, ולהם בת המצפה לשידוך. אשתי ישמה עליה עין, והציעה אותה לבחור שליווה אותנו לקניית הפירות...

ברוך ה', זכינו להיות שליחים להקמת בית בישראל, והכול בתזמון מדהים ומיוחד. עתה הבנו למה הפסדנו את המטוס, ומדוע נזקקנו לנסיעה ארוכה ומתישה כל כך.

הקב"ה שמע לתפילותי של הבחור, ובוודאי גם לתפילותיה של המיועדת לו, ובחר בנו, משפחה מארץ ישראל, לשדך בין בחור מבלגיה לנערה מצרפת.

יהא ביתם בית נאמן בישראל, ויראו דורות ישרים מבורכים.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 180.)

למי יש צבת

מספר אברך מבית שמש: אני מתנדב ב'הצלה', ורואה בחוש איך הקב"ה שומר על עמו ישראל, ומתזמן את האנשים הנכונים ברגע הנכון, כדי להציל חיים של יהודי. באחד הימים קיבלתי קריאה: במרחק שלושה בניינים ממני, ילד בלע מטבע של עשר אגורות. אצתי לשם, וגם הפרמדיק שעובד בקופת החולים הסמוכה, הגיע לזירה. שנינו היינו ללא כלים מתאימים. מטבע של עשר אגורות יכולה להיבלע בצורה חלקה, אולם היא יכולה גם לחולל צרות צרורות. בעוד הפרמדיק ניגש לעבוד על הילד, אנו מגלים לחרדתנו שהילד מכחיל. המטבע לא נבלעה, אלא נתקעה סמוך לקנה הנשימה, וזה עניין של שניות לפני שהמצב יהפוך לחמור מאוד.

הפרמדיק המשיך לעבוד על הילד לפי שיטת היימליך הידועה, אך הילד המשיך להיאבק על כל טיפת אוויר. לפתע נכנסה לבית שכנה, ובידה צבת! הרופא לקח מיד את הצבת, כיוון אותו ללועו של הילד, ותוך רגע נשלפה המטבע החוצה, והילד נשם לרווחה.

"איך זה שהגעת ברגע הקריטי, להביא את הצבת?" שאלנו את השכנה.

וכך התברר: הילד שלה עצמה בלע מטבע לפני שבוע, וחילצו אותו ממנו באמצעות צבת ששאלו משכנים אלו. גם אז הגיע אמבולנס למקום, והגביר את הסערה סביב העניין. אחר כך, בסערת ההתרגשות ושמחת ההצלה, נשכחה הצבת

מה עושים עם כל האוכל

חבר שלי חלה ל"ע, ונזקק לניתוח מורכב מאוד. אמרו לו הרופאים, "כאן בארץ אין לנו ניסיון עם זה. סע לבית חולים פלוני ביוגוסלביה, שם יש רופא שמתמחה בניתוחים מסוג זה".

חברי היה המום מהרעיון. מבחינתו, יוגוסלביה ואנטרסקייה הן באותו מרחק בערך. מה לו ולארץ הזו, השורצת גויים?! התחלתי להתעניין איתו על הדרך להגיע לשם, ולקחתי על עצמי את המשימה ללוות אותו בכל המהלכים הרפואיים באותו בית חולים עלום.

התברר שיוגוסלביה אינה רחוקה כל כך. בעבר היא הייתה חלק מברית המועצות, והיום זו מדינה אירופאית מנומנמת. בית החולים שם מקבל חולים באותה מחלה מסוימת מכל העולם, ביניהם גם יהודים, שלא נדע.

כיוון שברוך ה', המחלה הזו נדירה, לא הוקמה שם תשתית יהודית מתאימה. לכן הבאנו איתנו את כל האוכל מארץ ישראל. הבאנו מאכלים שאינם זקוקים לקירור, וקיווינו שנוכל להסתרד, עד שנחזור הביתה, לארץ הקודש, במהירות האפשרית.

כשהגענו למקום, ראינו כמה גויי. כולם שם מדברים במין שפה לא מוכרת. אבל היחס אלינו היה מכבד, והרופא טיפל בחברי באופן הראוי ומתוך אחריות. בסייעתא דשמיא הניתוח התבצע במומחיות רבה, ועבר בהצלחה.

בעוד חברי עדיין מורדם, תחת השפעת חומרי ההרדמה, אמר לי הרופא: "צריך לתת לו לשתות הרבה חלב. תשקה אותו בחלב!"

הייתי בהלם. לא ידעתי שאחרי ניתוח כזה צריך לשתות חלב. הרי בכלל לא הבאנו מוצרי חלב, ולכל מלוא העין, איני רואה אלא גויים. מאיפה אשיג חלב ישראלי?!

ניסיתי לשאול ולהתעניין, ומשראיתי שאין כל סיכוי להשיג יהודי שיעמוד בשעת חליבה בטווח הקרוב, הבאתי לחברי חלב עכוני. הסברתי לו שזה פיקוח נפש, והרופא אמר שחייבים לשתות חלב בכמות גדולה, אבל החולה התעקש וקמץ את פיו בחווקה. בשום אופן הוא אינו מוכן לשתות חלב עכוני.

הייתי אובד עצות, והתפללתי לה' שיעזור לנו. אני עומד ליד המיטה של החבר, ופתאום שומע קול בעברית! "כבוד הרב", פונה אליי יהודי, "אני לא מצליח להבין מה הרופא אומר. אולי אתה תוכל לעזור לי?"

בשמחה נעניתי בחיוב. זה ממש מרגש, למצוא יהודי במקום כזה. הלכתי איתו לרופא. הרופא התבונן בניירת ואמר, "אני לא מבין למה שלחו אותך לכאן. הייתה פה טעות גדולה. אתה לא חולה במחלה שאנחנו מטפלים בה. אתה מוכרח לנסוע במהירות לבית חולים פלוני בארץ, שם ינתחו אותך באופן הכי טוב". הרופא הזהיר שהעניין קריטי, ושעליו למהר הביתה.

היהודי היה מבולבל. אך, תוך כמה רגעים התעשת ואמר לי: "אני חייב לנסוע לארץ, ורצצה לבקש ממך טובה. הבאתי איתי הרבה אוכל, ולא שייך לחשוב אותו חזרה במטוס. האם יש כאן יהודי שיוכל ליהנות מזה?"

אמרתי לו שאני נמצא כאן ליד יהודי שעבר ניתוח, וזה בוודאי יהיה זה לעזור.

ומה אני מגלה בתוך אריזות האוכל הכשר?! חלב עמיד! מארץ ישראל! בהכשר הכי טוב שיכול להיות! משקו שזקוקים לו ברמה של פיקוח נפש, הגיע

השלוחה לשמיעת הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

*176 שולוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

לאחרונה נפל אחי היקר ומשכב. הוא חלה במחלה קשה, המייסדת אותו ללא רחם. השבוע ביקרתי אותו. ליבי נקרע למראהו, ושאלתי בראגה כנה: "איך אתה מצליח לשמור על שלוותך? מיין אתה שואב את הכוח האדירים האלו? איך אתה נותר כל כך חזק באמונתך?" תשובתו, שנאמרה בקול חלוש אך נחוש, הכתה אותי בתדהמה: "אני מאמין בקביעות לשיעוריו של הרב דוד קלקלין בקו השגחה פרטית. אני חב לו את חיי. בזכות דבריו אני מצליח למצוא נחמה ונוח להתמודד עם כל מכאובי".

תודה לך, על האור הגדול שהאבת לעולם דווקא בזה הדרך, דווי הפיסיות והקשיים. קו השגחה פרטית, על תנצו ושיעוריו, הוא קו אור עבור כל לב שבור.

מפיצים אמונה ורואים ישועות

במנצח שבת נסענו ברכב שומר בדחובת בני ברק, ולצערו פגענו ברכב חונה. ב"ה לא היו נפגעים, אך לרכב השומר נגרם נזק קל, ולרכב החונה נגרמו סדקים. השאנו עליו פתק ובו מספר הטלפון שלנו, וחזרנו הביתה בהרגשה לא נעימה. כסגולה לישועה, בתפילה שלא נשטרן לשלם סכום גבוה עבור תיקון הרכב, החלטנו לתרום להפצת אמונה ובטחון.

למחרת יצרו קשר עם בעל הרכב הפגוע, והוא הגיב במילים אלה: "אתה אדם ישר, כל הכבוד שהשארתי פתק ולא ברחתי. אני מוחל לך, ואמת לא אצטר לשלם דבר". היינו המומים מחוסר הגדול של ה', שחסך מיתנו תשלום עבור הנזק. תודה רבה!

בביתה, ולא הוחזרה לשכנים.
עתה, כשראתה אמבולנס מגיע לבניין, נזכרה השכנה בצבת, ומיירה להחזיר אותה! היא הגיע בדיוק ברגע הנכון, כדי להציל את בן השכנים!
(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 181.)

זכות ביקור חולים

במוצאי שבת פרשת נח, הגעתי למסקנה שהשטריימל צריך טיפול. עשיתי חשבון שהוא היה על ראשי שעות רבות, בחגי תשרי, בשבתות ובחול המועד; רוב ימי החודש עברו עליי כששטריימל על ראשי, נתון לחסדי השמש והרוח, ונמרט פה ושם גם על ידי הילדים היקרים. כעת, מן הראוי לחדשו אצל שטריימל-מאכער, ולהחזיר לו את כבודו הראשון.

ומחשבה למעשה. בתחילת השבוע באתי בדברים עם בעל מלאכה, והוא קיבל עליי לסיים את עבודת החידוש עד ערב שבת פרשת לך לך. סיכמנו שהוא יניח לי את השטריימל בבית הכנסת, ובערב שבת אקח אותו משם, להתעטר בו לכבוד שבת המלכה.

ביום שישי, כלל לא זכרתי שהשטריימל אינו במקומו הקבוע בביתי. חבר שלי שהה אז בבית החולים הדסה עין כרם, והחלטתי לנסוע לבקר, ומשם לנסוע מיד לבית הכנסת, לתפילת מנחה של ערב שבת.

זו הייתה התוכנית. ניגשתי לארון, להוציא את השטריימל, והנה המדף ריק! בבת אחת נזכרתי ששלחתי אותו לחידוש, ומיד צלצלתי לשטריימל-מאכער.

"כבר הנחת את השטריימל שלי בבית הכנסת?" שאלתי אותו.
הוא ענה לי, "שכחתי שדיברנו על כך. השטריימל נמצא כאן איתי באוטו, בחניה של הדסה עין כרם. הגעתי לכאן כדי לבקר קרוב משפחה."

גדמתי. "אני בדרך לשם!" קראתי בהתרגשות. החלטנו שניפגש במקום, והוא ביא לי את השטריימל מהאוטו שלו.

מה היה קורה לו לא הייתי מקדים לחפש את השטריימל? לו הייתי מחפש אותו רגע לפני מנחה, הייתי הולך לבית הכנסת, ומגלה שהשטריימל-מאכער שכח להניח לי אותו שם, והוא שוכן לו באוטו שלו...

אבל הקב"ה זיכה אותי בביקור חולים, ועל ידי כן זיכני גם לכבד את השבת בבגדי תפארת, כמנהגי תמיד.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 184.)

משהו טוב מהקורונה

מספר יהודי שנסוע הרבה באוטובוסים: במשך שנים חיכיתי שהמהפכה של מהדרין - גברים מקדימה ונשים מאחור - תהפוך לעובדה קיימת, ותחסוך הרבה מאוד ניסיונות בדרך.

ברוך ה', בשנים האחרונות רואים התקדמות עצומה בתחום, וחשבתי לעצמי, מעניין איך קרה הדבר הזה. פגשתי עסקן שהיה מעורב בעניין, והוא הצביע בפניי על עובדה מדהימה.

לפני שנים יצאו גדולי ישראל בקול קורא, שהנוסעים יקפידו מעצמם על הפרדה באוטובוסים: גברים יעלו מהדלת הקדמית ונשים מהדלת האחורית, האוטובוס יחולק באופן אוטומטי לעזרת גברים ועזרת נשים, וכולם ייסעו בכשרות ובבטיחות.

ההתעוררות הגדולה הייתה בשעתו אחרי הפיגוע בקו 2, בחזור מהכותל המערבי, ומאז התחילו לטפסף שוב ושוב על החשיבות הגדולה שבעניין.

כאן קפץ רוגזו של בג"ץ. אנשים שעינם צרה בכל התקדמות רוחנית, תקעו גלגלים במהפכה. הם העלילו עלילות וטענו טענות, עד שבג"ץ הורה לאסור את פתיחת הדלתות האחוריות. העניין החשוב, למרות נחיצותו הגדולה, ירד מסדר היום, ואוטובוסים המשכו להתגלגל כמנהגם הקודם.

כך, עד שהגיעה הקורונה.

כן. אותה קורונה מפחידה הייתה לטובה גדולה. הנהגים ביקשו להקטין את הסיכון להידבק בוירוס, וחברות התחבורה החליטו לפתוח כל הדלתות, כדי לאפשר כניסה מאווררת של נוסעים.

חברה לכך גם המצאת הרב קו, ומשנפתחו הדלתות מאחור, הותקנו מכשירי תיקוף פננים האוטובוס; וכך, הנשים העולות מדלת זו, כלל אינן צריכות לעבור בחלקו הראשון של האוטובוס.

"אתה רואה", הוא אמר לי, "בוא נסתכל בעין טובה. הקורונה הייתה ניסיון מר, ויחד עם זאת, חשוב שיש לב להשגחת הבורא עלינו. בעקבות הקורונה צמחה לנו טובה גדולה, כי מאז שהופיעה בעולם, פותחים את הדלתות האחוריות באוטובוסים."

יעזרנו ה', שנזכה לנסוע באופן הראוי והנכון לפנינו. שיוליכנו לשלום ויסמכנו לשלום, ויגיענו למחוז חפצנו לחיים ולשמחה ולשלום.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 185.)

אלינו ברגע המדויק ביותר.
חלב יהודי על אדמת יוגוסלביה!
הארת הפנים הזאת, וההתרגשות מהגילוי המדהים של ההשגחה העליונה, שימחו אותי כל כך, יותר מ'משקהו חלב'...

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 182.)

החלמה מהירה בקצב הריקוד

הילד הקטן שלי שיחק בחיידר עם חברים בשעת ההפסקה. כבר מזמן קלטתי, שכל יום שהבן חוזר בריא ושלם, ראוי להודיה בפני עצמו, וזה גם במקרה שהמסקפיים התעקמו והמכנסיים נקרעו; קל וחומר כאשר הוא חוזר שלם בבגדים שלמים.

הפעם קרה משהו יותר הגיוני, אם כי נדיר למדי, והבן שלי נפל מהשולחן בחיידר, ושבר את ידו. הפעם הוא לא הגיע הביתה, אלא אני הייתי צריך לבוא לתלמוד תורה ולקחת אותו לחדר מיון. בבית החולים קיבעו לו את היד בגבס, והזהירו אותי ללכת לביקורת אצל אורתופד.

כעבור שבועיים עשו לבן שלי צילום רנטגן, וראו שהגבס מונח בצורה לא טובה. העצם בכלל לא בכיוון של אחו, ועל כן יש צורך בניתוח.

היה לי אכפת מאוד שאצטרך להכניס את בני לניתוח. הוא בסך הכול ילד, ומה לו ולכל הייסורים האלו? שבר וגבס הם גם כך הרבה מאוד.

בחמלת ה' עלינו, מפני שהאירוע התרחש בתוך שטח התלמוד תורה, מימנה לנו חברת הביטוח טיפול אצל רופאים פרטיים.

עסקנים קישרו אותי עם הרופא המתאים, ונקבע תור לניתוח. בינתיים דפק לי הלב. התפללתי לה' שלא יצטרכו ניתוח, וביקשתי שתימצא הדרך לרפא את הילד באופן קל יותר. ביום של הניתוח הגענו למחלקת הכנה לניתוח בשעות הבוקר, כאשר בני היקר כבר בצום מהשעה שש בבוקר. הרופא הגיע והכין אותי, ואני ביקשתי שיבדוק שוב וינסה לראות, אולי אפשר לתקן את השבר בלי ניתוח.

אחר כך, בזמן שהבן שלי עדיין חיכה לניתוח, נכנסתי לבית הכנסת של בית החולים. הוא היה ריק. רק אני ואלוקיי היינו בתוך בית הכנסת. אמרתי, "יריבוננו של עולם, הריני מודה לך מאוד מאוד על רפואתו של בני בצורה הקלה ביותר!" אמרתי את הדברים שוב ושוב, עד שהרגשתי בכל עצמותי כי אכן כן, הקב"ה כבר סידר את הכול בצורה הכי טובה וקלה. משהרגשתי כך, נשאתי את רגלי בריקוד של תודה. מחאתי כף אל כף, ופיזותי בשמחה על הישועה הגדולה.

שעה שלמה עסקתי בהודיה על ההווה ועל העתיד, והנה אני מקבל שיחת טלפון. קוראים לי לחדר התאוששות. "כל כך מהר?" שאלתי.

"כן כן. הילד כבר עבר את הניתוח."

מיהרתי אל ילדי, ושאלתי את הרופא מה נעשה בסופו של דבר. אמר לי הרופא, "בסוף חשבתי על דרך אחרת. לא ביצעתי ניתוח כמקובל, אלא ניתוח מיקרוסקופי של חתך קטן ממש באמצעות לייזר, וכך הכנסתי את הבורג מבחוץ."

כעבור שבועיים נקראנו שוב כדי להוציא את הבורג, והנה ידו של בני הבריאה לחלוטין במהירות ובקלות, ברוך ה'.

ללמדנו, שכאשר מודים לקב"ה מכל הלב, הוא שולח סיבות רבות להודות לו עוד ועוד.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 183.)

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים
התקשרו עכשיו למוקד הישועות **02-6313-742**
או בקו השגחה פרטית **02.30.11.300** | שלוחה 6

העברה לבנק לאומי | משלוח בדואר | בעמדות נדרים פלוס
סניף 902 | חשבון 57390056 | ת.ד. 5475 ירושלים | ע"ש השגחה פרטית

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה במוקד הפצה

לרפואת שרית בת מאיה | לרפואת שרית בת מאיה
שמואל בן חיה מינדל יזווג גנון במרה | שמואל בן חיה מינדל יזווג גנון במרה
לרפואת נעה בת עדי עדה | לעילוי נשמת
לרפואת יהושע בן אריאלה | שרה דבורה בת יצחק דוד שלמה

זכו בשותפות קבועה ב"שכונה שלמה"

לעילוי נשמת הצדקת אילת בת אמנו | שמואל בן חיה מינדל יזווג גנון במרה
וגאולה כחן מאילת שקירבה רבים | לעילוי נשמת הצדקת אילת בת אמנו
מאחינו לאבנינו שבשמים | וגאולה כחן מאילת שקירבה רבים
לרפואת סריג בת מאיה | מאחינו לאבנינו שבשמים

תקטיב. תבין.

מאות אלפים
מכל העולם,
כבר חיים
חיי שלווה ורוגע.

תתחבר גם אתה
לקו השגחה
פרטית
ותראה איך הרוגע
מחלחל בתוכך.

***6176**
או: 02-30-11-300

מרחבי העולם:
מארץ ישראל 02-30-11-300,
מארה"ב 151-86-130-140,
מאנגליה 0-330-3900-489,
מבלגיה 0-380-844-28,
מארגנטינה 398-840-31,
מדרום אפריקה 8755-18-521,
מאוקראינה 380-947-100-633

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

יתר מהנדרש ויותר ממדרגתו

לכאורה אינו מובן לשון 'יתירה', ורצה לומר, גם שהאדם מכל השריש בליבו האמונה, ולא נתגלה בלב האדם, מכל מקום ידבר בפיו האמת והאמונה, עד שימשך מהדעת והמחשבה המקבלת תחילה השפע ואור האמונה מהשם יתברך, וזהו 'יתירה', רצה לומר: יותר ממה שנשרש בלב,

ידבר בפיו. [...]

[עוד יש לומר] שבכל המצוות צריך אדם להשגיח, שיהיו מעשיו בגלוי רק לפי הרגשת ליבו פנימה ולא יותר, ולא יעלה במעלות ובמדרגות יתר על השגותיו. ואילו באמונה, צריך להיות מעשהו בגלוי - יותר מהרגשת ליבו ומדרגתו והשגותיו.

(הרה"ק רבי משה מקוברין, אמרות משה)

להיות חדור באמונה

רצו בזה להבהיר לנו מושג חדש בשלמות האמונה,

דהיינו לא רק שיאמין בהשי"ת שהוא ה' ומכאן ומכאן מקרני ראמים עד ביצי כינים, אלא שכל מעשיו יהיו חדורים באמונה שאין אדם נוגע במוכן לחבירו, ואף אם אלף שנים יעמוד, לא יצליח להרויח אפילו פרוטה אחת יותר ממה שהקציב לו השי"ת ברה"ה. וכשיכיר דבר זה באמת, ראוי הוא להיקרא בשם 'מאמין באמונה יתירה', כי ברור ופשוט שכתוצאה מאמונה שלמה זו יתרחק כמטחוויו קשת מהונאת הבריות.

ולפי זה, ביאור דבריהם הוא: 'יחזיק באמונה יתירה', היינו שכולו יהיה חדור באמונה תמה, כך שממילא יישא וייתן באמונה ולא יאנה את הבריות. כלומר, שהמניעה מלהונות תהיה נובעת באופן ישר משלמות ותמימות אמונתו.

(באר משה פרשת בהר)

להרחיב דעתו ולהיות דבוק באמונה

אמונה סתם הוא אמונה פשוטה נחלת יעקב אבינו,

ואמונה היתירה הוא להרחיב דעתו וליבו באמונתו יתברך ולהתדבק בה בכל עוז. והדבקות בה הוא קיום מצוות העיקריות המסתעפים ממנה, הגם כי "כל מצותיך אמונה", ואמונה הוא ראש כל דרגין למעלה מן הדעת, ונוגע עד שורש דכל שורשים כביכול, אבל הוא מתפשט עד סופא דכל דרגין, ומצוות העיקריות המסתעפים ממנה הוא הפרי שהוא הבטחון, והשמחה, ומעלות התמימות, והתחזקות התמידיה בה, והבושת מה, והרחקת כל מיני מחשבות הפסולות והכזביות ממוחו וליבו, ואמונה גדולה בהשגחה פרטית, ואמונת הגאולה, ואמונת חכמים, ואהבת הקב"ה, והחשק בו יתברך בבחינת הכרתו חזקה, בבחינת אמונה יתירה מסתם המון בני אדם, ועליו נאמר "עיני בנאמני ארץ", כי הקב"ה משגיח באיש כזה יותר מכל אדם, ולא עוד אלא "לשבת עמדי", שהוא החיסיון במחיצתו של הקב"ה.

ומעלות התמימות, והתחזקות התמידיה בה, והבושת מה, והרחקת כל מיני מחשבות הפסולות והכזביות ממוחו וליבו, ואמונה גדולה בהשגחה פרטית, ואמונת הגאולה, ואמונת חכמים, ואהבת הקב"ה, והחשק בו יתברך בבחינת הכרתו חזקה, בבחינת אמונה יתירה מסתם המון בני אדם, ועליו נאמר "עיני בנאמני ארץ", כי הקב"ה משגיח באיש כזה יותר מכל אדם, ולא עוד אלא "לשבת עמדי", שהוא החיסיון במחיצתו של הקב"ה.

(שומר אמונים, פתיחה)

יחזיק באמונה יתירה

תניא רבי אומר: איזו היא דרך ישרה שיבור שיבחר לו האדם כדי שיינצל מן המקרים הרעים והמכשלות בעולם הזה?

יאהב את התוכחות, שכל זמן שתוכחות בעולם נחת רוח באה לעולם, טובה וברכה באין לעולם, ורעה מסתלקת מן העולם, שנאמר (משלי כד, כה): ולמוכיחים ינעם ועליהם תבא ברכת טוב.

ויש אומרים: יחזיק בקביעות באמונה יתירה בקב"ה, ויש מפרשים שמסחרו יהיה באמונה ולא ירמה את הבריות, שנאמר (תהילים קא, ו): "עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי, הולך בדרך תמים הוא ישרתני".

(מסכת תמיד כח ע"א)

להכניס אמונה בדברים הנמוכים

כוונת "באמונה יתירה" - כגון מה שלפעמים אדם מזיד באיזו עניין, כדכתיב "איולת אדם תסלף דרכו, ועל ה' יזעף לבו", הוא מיצר עצמו שפשע. מכל מקום, גם בזה יתאמץ שהכול משמיים, שאנו רואין בגמי תענית (ט) שר' יוחנן שאל לינוקא דריש לקיש, מי איכא מידי דלא רמיז באורייתא, היכן מרומז הפסוק הני"ל? ענה דכתיב "ויחרדו איש אל אחיו לאמר מה זאת עשה אלקים לנו", אם כן, חז"ל סוברים שזהו היה ח"ו פשיעות מהשבטים, ובאמת היה הכול נגזר בין הבתרים. וכן מבואר במדרש על הפסוק "למה תתענו ה' מדרכיך" (ישעיה ס"ג), כשרצית נתת בליבם לשנוא, כשרצית נתת בליבם לאהוב, ובאמת הכול משמיים. זהו הדרש מפסוק "עיני בנאמני ארץ", שמכניסים אמונה בדברים נמוכים שבבחינת 'ארץ'.

(שפתי צדיק, פרשת משפטים)

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א כוחה של תפילה בעת צרה

בספר הקדוש "אור החיים" (שמות ב, כג): "אחת מהתפילות המתקבלות היא תפילה שמתוך צרה". תפילה מתוך צרה זוכה למענה. המצוקה עצמה היא מעין קריאה משמיים, המזמינה את האדם להתפלל ולבקש עזרה. וכאשר האדם מתפלל, ה' שומע, מקשיב ומושיע. "הקריאה מעוררת את הזמן". ידוע שהקריאה בפרשה, מעוררת גם עתה את אותו זמן המסופר בפרשה. בימים אלו, ימי השובבי"ם, אשר כידוע ליודעי ח"ן הם ימים נעלים מאוד, ניקח גם אנו את אומנות אבותינו, לפנות אל ה' בתפילה ובתחנונים ובאמירת תהילים, לבקש ישועה מכל צרותינו, והי' הטוב ישמע לתפילותינו ויגאלנו מכל צרה וצוקה, אמן.

שיעורי הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בזמנים 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

בשבועות אלו אנו קוראים בפרשת השבוע את סיפור גלות מצרים, שעבוד בני ישראל תחת עול המצרים, ובהמשך אנו לומדים על סיפור גאולתם.

בספר "אור הגנוז" מובא דבר מופלא: בני ישראל זכו שהשכינה תרד יחד עמהם למצרים, וזאת בזכות אמירת תהילים. (במדרש [בראשית רבה סח, יא] אף מסופר על יעקב אבינו שאמר תהילים.)

ואכן, אמירת מזמורי התהילים היא שעמדה לאבותינו לאורך כל הדורות, בכל גלות וגלות ובכל צרה ומצוקה, והייתה להם להצלה וישועה. הכוח הגדול של התפילה מתגלה דווקא בעת צרה. כאשר אדם פונה אל ה' מתוך מצוקה וכאב, תפילתו מגיעה עד לב השמיים, כפי שמובא